

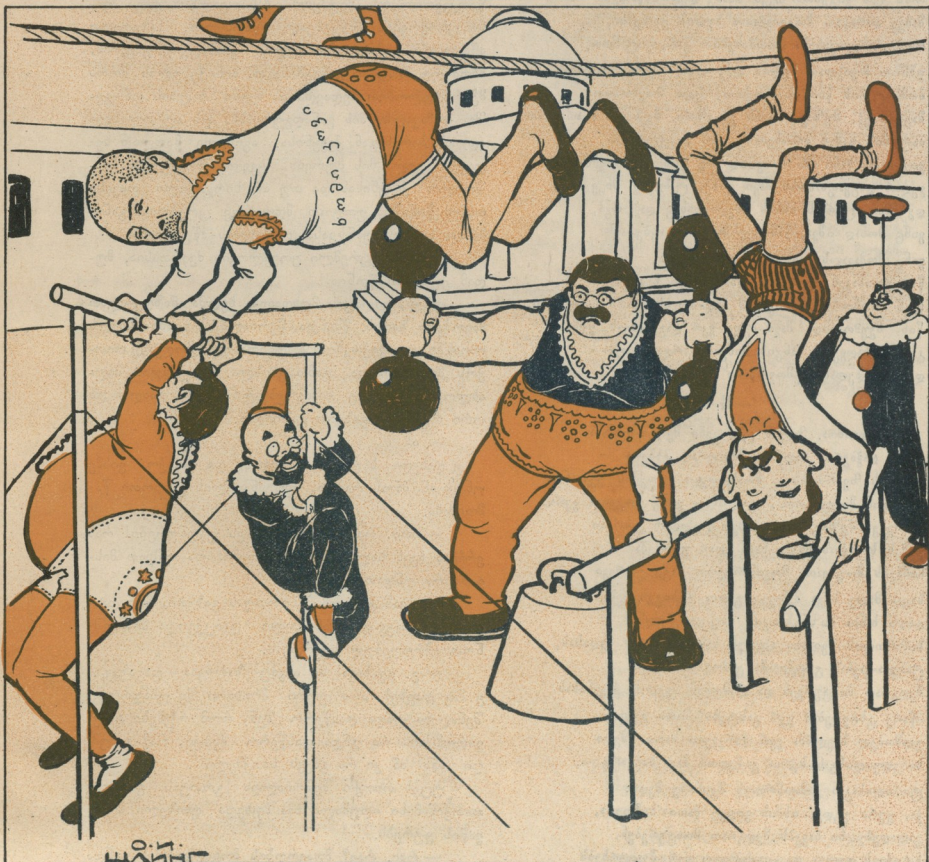
საქართველო
საბჭოთაო

მათრასი

№ 4.

საღამური

ყოველ-კვირული იუმორს. თეატრალი.

ს. ბიბიჯანიძე

მოცემულია ს. ბიბიჯანიძის.

სრულიად რუსეთის „შეპარღნები“

(სიხვევა. სახელმწიფო ღუმის თავმჯდომარისა და
 რამოდენიმე საზოგადო მოღვაწეთა თაოსნობით იხსენება
 საეიმნსტო საზოგადოება „შეპარღნი.“ „СОКОЛЪ“).
 (დღ. სავეტო).

მუზას.

I.

გამხნეული მუზა, არ მიშენთლო შენსა შეგობარს,
ჩემს დად გულის თქმით ფრთა შენსი, მოვეცი ძალა...
არ შეუშინდე უწყოლო ხეუდს, დაუჭირ ცხოვრებას,
თამამად შეეგათ მწარე გესლი, მწარე სამსალა.
მიხეილმა ბედმა ეს გარეგნა, ეს დაკვიშვალა
თბილთ მოარულთ, სხსიფთა, კედიან გზა, კი,
იხერი ტანფეა ჩვენთან შობა, ჩვენთან დაბნდა,
რამ ვერ ვაგეშით ჩვენ საივე დედა-მამაზე
მხევე დარავათ მოგვიფიქსა სულის ქურუმსა,
რომ ტანფეა-გენეს მოთმინებით გარდავითნათ,
უხშიათ ჩავივლათ სულის დროულად, გულის ზრახვანი
მბორტობის წინ დაეიოქით, ქელი მოკხროთ.
მგონად ქვ, მუზა, მორს გე ზარი, ჩვენ შობა არ ვართ
ბატონის უგუეს ბრძანებაზე უერ დაქვედრდით,
ვიცილ მიხანი ამა სოფლად თუ რისთვისა გუგნდით
ველად დავგეთობას შავი ცნებ, ტრუნეთ სიკვდილი.
დე მათ იტიროს სხნის იმედი ვინც დაჭვტვტა,
ვიცნ მონად იშვა, წამოღება ვერ გუბუღავს!
ვინც მომავალს ახვება, ზურგი აქვია,
წარსულისკენ იუბრება, სხნს მისში სეღავს.
ჩვენ გი შორს, მუზა, ამ ბედ-შავის შორს ჩავგროთ,
წინ, შეუგორად, შავი ბედი ვერ დავგუდვს, ვერა
გულის ნაღველი ჩანგის სიმებს გარდავკისოვთა,
და უდარდელათ შემოვახსოთ ჩვენი სიმეურა.

II.

ნავი დაძრა. ზღვამ ტალღები შეკორტმანს,
ქრმა დაბურდა, ალქანი მიღავათ გაბერა
მიამბის ზვირთებს... შთახლავდა ღმთის ქვეყანა,
ჩვენ წინ მიადივართ. ვა იმა ვინც მოგვევა ვერა.
ქა შენე, მუზა, გაღაღავსეთ ტალღათ ბორბი
უგუეს სტიქიას ჩვენი ნავი ადარ უდგეგბა,
სინაბუს მოუხვით, მიფიქრეთათ სიჭე უდრევი
სცავა მალე სწავ შენვერტ ცხათ შემოგვხვება.
დიდი ხანა მინსინათის თავ-დაღებულნი
სიმართლის შეიღია აჭვეუნ სსტეე წერს ბედისს,
ტანფეა-ვაგება, გასაჭირში გამოკროთობიღია
შეღავთ მისცურუნ და ღამიბენ შეღავს ქვეყნისს.
მწარე ცხოვრებამ ვერ გასტყას იმით გული,
უღმობელ ხეუდრმა ვერ წარეკათ შათი იმედი
სიძულეაღისკან სურთ გატყდონ შათ სიფაურელი,
ტორიდაღისკან გამოაწროთან მინწარე ბედი:
ქა, უერი უგდე, ისმის ვიდევ შათი სიმედარა,
გაღაღებულნი ნაგებს შეღვრათ მოაღვრებენ,
სტიქიის დეღვა თავ-დაღებულთ ვერ შეფეურებს
ზვირთათ დრადღე ძალას უფრო იარეულებს.
ჩვენც შეღვრათ, მუზა, მხარი მიესცეთ ერთგულ შე-
გობარს

არ მიღავართ, არ ჩამოგნებ ნაცობა შეგობარს
იქ დაესივინთ, იქ ჩამოგნებ ნაცობა ალქანი,
საღვრ დასრულდეს... საღვრ ვაოვთ ჩვენი მიხანი
5. ჩხიკვაძე.

ქართული მწერალი.

ბ.ნი სიტყვა დღეს დილითგანვე ცუდს გუნე-
ბაზე იყო. ჩვეულგონივადც ნაღვლიანი, მუდამ
მოწყენილი და ცრემლ მოარული მუშაი ქართული
სიტყვისა, დღეს უქედურეს პესნიმონსა, თუ სასო-
წარკვეთილებას შეუპყრო. მას თვალწინ ედგა ჩე-
ნი ცხოვრების ბრწყინვალე წარსული, საზარელი
აწეყო და უიმელო მომავალი. განსაკვირებელის,
მხოლოდ მისდამი განგებისგან მინიკებულს შორს
მეგრეტულობით ხედავდა ის ჩვენი ხალხის უნუგე-
შო მომავალს, მის განადგურებას, მის აუცილებელ
აღვას პირისდაც ქვეყნისა. აგრეთვე ნათლად ხე-
დავდა ყველა მის მტრებს, ყველა ორგულბს სამ-
შობლო ქვეყნისის და თუ არ სირცხვილი თავისი
თავის წინაშე, უთუოდ მღუღარე ცრემლით განი-
ბანდა სულის ტანჯავასა და გულის მწუხარებას.

ვატყვის ცრემლი ყოველთვის ძვირფასია, მუ-
დამ გამს მოსაწონია!!

უტეპ, ვილაცას მუხდამი ხელმა ანაზღვეულთ
ჩიოპკრა ზარის. წინან, წყრილა ნმა გაიბნა მთელს
ოთახში და ფიქრებით დატვირთული მოღაწე თით-
ქის შეგართო და გამოაფხიზლა. ის ღრწათ მიუ-
ახლოვდა კარებზე მიმაგრებულ უჯრას, გაალო და
ორი რუსული გახეთი გამოიღო.

— ა!

დახედა სიტყვამ გახეთებს და თითქო ვისმე
უნდა ანიწნოს რამეო, დატანჯულის კილოთი წა-
მოიძახა.

— არა, რას ფიქრობენ ეს უგუნურები! რას
ერიჩან ჩვენ ხალხს ავი უმერები! რა უნდათ მის-
გან, რა უნდათ!

სიტყვამ ვიშლა პ. გოთუას გახეთი, წინ დაი-
ლო და იდაყვ-დაყრდნობილი დააკერდა მის უშ-
ნით აქრებულ გვერდებს.

— გ. გვაზავ! არ ასმეც ზაპრუმა დაგზავდა
ე მაგ თავზე! არ ერით მითხარი შე უბადრუკო
შენა, რა უნდა დასწერო შენ, რომ რუსები გააკ-
ვირო? არა რა უნდა დასწერო მეტიო, რა? გარუმ
დი განა! ან კი გაქვს სათქმელი!!

უტეპ თითქო შეშრიოლდა გოთუას გახეთი;
თითქო მისი იღუმელი ნმა მოხვდა ფხიზელი მოღ-
ფწის ყურებს...

— რაო, რაო? მთავრობის მოხელეებთან გინდა
ნიოკიტულობა? გინე ვინ მოგანდო შენ ასეთი ხე-
ლობა? შენზე უფრო კუკუიანი მვისპო, თუ კი გა-
მილიოდეს რამე მოკიტულობიდან?..

ოთახში შემოჭრილმა ჭერმა, თუ ბ-ნი სიტყვას გაძლიერებულმა სულს თქმამ, კვალად შეაშროლა ვახუთის ფურცელი.

— ელო? შენისთანა ქარაფუშტებს შეუძლიათ მარბის თეორია დაარღვიონ? პირიქით, შენ თავი მოგვეკირა საჯაროთ, საქვეყნოთ. ქე რომ ლაპარაკობს და აღარც რცხენია? მერე ათასჯერ უკეთესი არ იყო შენი სისულელე ქართულითა დაგვეწერა, ქართველებისათვის? ახლა რას იტყვიან რომ წეითხაბენ? მაგრამ რას ვამბობ?...

აქ ბ-ნი სიტყვა იმ ზომ დროით ჩაფიქრდა, რამდენადაც კი ეს მოსახერხებელია დროების თანამშრომლისადგან.

— არა, ეს რა ვთქვი!.. უცხო ხომ მართლა არაიენ წეითხაბედა. ეს ვახუთი ხომ ქართველი რუსებისათვის არის დაწერილი!.

ამ ჩხუბსა და ლაპარაკში სიტყვამ უკვე გადაათვალიერა გოთუას „ახალი სიტყვა“ და წინ „ხაკავაზი“ გადაიშლა.

— ერთი ეს არის კიდევ ქართული ინტერესებს: დამცველი და დროვნების გამაზღვრებელი? ფუი შენს პატრონს!

ბ-ნი სიტყვა აღგზნებულის თვალგებით ჩააცქერდა ვახუთის ერთ კუნჭულს...

— „ეს მე ვარ“! კჰ... ეს მე ვარ! არა, შენ ხარ აბა ვინ ოხერი იქნება ქართველთა ტომის გარუსებას შეალიოს თავის ძალი და ღონე? კიდევაც რომ ტრამახობს?! შემომხედეთ ერთი, ეს მე ვარო? ვაი შენს მოსწრებას, შე უბედულო, შენა ის არ გეყოფა, რომ ქართველი ხალხის გადაგვარებას ემსახურები და კიდევაც ხალხი ჰკვებნი? ქეშ-მარიტათ წასულია ჩვენი საბოისი საქმე ხოლმე.

სიტყვა მესამეჯერ და სამ გზის უფრო დროით ჩაფიქრდა. იმ ზომ დაუფიქრდა საქვეყნო საქმეს, რომ უნებლიეთ, ინსტიტუტურათ, სალოკი თითის მაგიერ ცერი მიიბჯინა დამწუხრებულ შუბლის სივრცეზე.

— აბა! უეცრივ გამოეკვია ის. ახლა მივხვდი დიად განგებას მეუფისას! კულდანი ვარსკლავი! კულდანი ვარსკლავი! ის ჩვენი გადაგვარების მომსწავნებელია! დიდება შენს სახელს მეუფეო! სამი საუკუნე გვიცხოვრია, ჩვენი ისტორია სისხლით დაგვიწერია და ეხლა, ვილაც ნაცარქქია გარუსებულმა ინტელიგენტებმა ბოლო უნდა მოგვიღონ. ნუ თუ ეს იყო ჩვენი ბოლო, ნუ თუ ეს დავიმსახურეთ დაუსრულებელ ტანჯვა მწუხარების სანაცვლოთ!...

სიტყვას გაუხსენა ძველმა დრომ და მწარე, მწველი და ნდელიანი ცრემლის ნაცადი დაედინა თვალთაგან. მკირე ხნოვანი, მაგრამ გულითადი იყო გლოვა იმისი.

— „ეს მე ვარ“! არც კი სცხენია, არც-კი სცხენია! აი კიდევ! „ბოსელი“ სწორეთ ბოსელი სქირია ამისთანა ცხოველს! ქეშმარიტათ ბოსელში

უნდა დიბის! ხალხო და ჯამათო! არასა ჯაგს! ეს თქვენი პირობით, რასა ვაგს. ენა დენცხ ხალხი დასეტა, ხელოვნება მეშებს ჰქონდეთო, ქართული, დაბალი ხალხისათვის დაგვილოცნათო, განა ეს იყო ჩვენი ბოლო? და ვინ არის მერმე ყველა ამაში დანაშავე? ვინა და მერუსული ქართველი მწერლები.

ბ-ნმა სიტყვამ „ხაკავაზი“ ბოლომდე ჩათვალიერ ჩაიციხა. მისი მღელვარება თან და თან იზრდებოდა. ბოლოს და ბოლოს, რასაკვირველია მისდა უნებუნად, ხმასაც უშატა, კიდევაც ქართული და გაცხარებული ხელების ქნევაც დაიწყო.

— ვერა, ციხერებო, მე ვერ მომატყუებთ! მაგრამ განა ცოტაა უზარალო, უშეცარი და თუნდაც უგუნური მითხვლები? აი ვინ შეგავთ თქვენ შეცდომაში, აი ვის აბრეყებთ, თითონ ბრეყვები და ქვეყნის მოღალატენი. მე კი ვერა, ვერა, ათასჯერ ვერა! მე მძაღს თქვენი ხელბოა, თქვენი მოღაწეობა, თქვენი უკაცრავათ პასუხია მწერლობა...

აქ გაწყდა მოთმინების ჯაჭვი და ბ-ნმა სიტყვამ ნაკუწ-ნაკუწ აქცია ჯერ კიდევ საღებავ შეუშრობელი რუსული გახუთები. მერე მაგრათ დაქმუნა და საწერი სტოლის ქვეშ კალიაში ჩაუძახა.

— მეც ერთი სულელი! ვახუთებს რას ვერჩოლი? მკირე ფიქრის შემდეგ ჩილაპარაკა ბ-მა სიტყვამ და უმეცრე და მწუხრებული, მოწყვეტილი დაემო სკაშხე.

ძნელია საზოგადო მოღაწეობა, ძნელი!
ეშმაკი.

განთიადს ველი!..

განთიადს ველი... განთიადს მოციმიკი მონარჩარესა, რომ გამოკრთება ცის თაღზე აეღვარებეს მხარესა.

სხვის მოჰვენს, ემობრება ბუნების ტურთა წილისა, ციურ მარგალიტს აკურებს ზამბახს, ვარსდა და იასა.

მაგრამ ამოთა!.. ნანატრი შევ დრუბლებს დაუშონია. იმისი ეღვარებისთვის უკუნი შეუწონია.

ცოა, აისხერ ძაძები, ნუ დაგვცქერ ეგრე შეწინთა, ბნელ წვედიდს გული გაუბე ცეცხლის მფრკვეველი ენითა და განთიადის სხივები გაღმოაფრქვე არესა, სახლგარი მიცე ესოდენ ჩემს ტანჯვა-სიმწუხარესა.

დ. თურდოსპირელი

თფილისის თვითმართველობის 35 წლისთავი.

(ადგილის სიმცირის გამო სამწუხაროთ ვერ შევიძლოთ ყველა დეპუტატების სრულად წარმოდგენა).

„მთი“ რედაქ.

— ასეთი ვინმე ჩვენ სულაც არა გვყავს— არა, არა და ათასჯერ არა. უსიარცხელიო ღიმილით დაეუდასტურე, არა თუ გვყავს, არც არასოდეს გვეყოლია.

— იი სერიო თუ ვინდა! გოაცეობი წააიძახა ამერიკელმა. ამის შემდეგ მე იმასაც კი დაივიჯერებ, რომ რუსეთში არ არის არც არაყის მონაპოლია.

მე თანდათან სიურცხეე მემატებოდა.

— თქვენ რასა ბრძანებთ?

— მე იმას მოგასწავნებთ, რომ თქვენში უნდა იყოს არაყის მონაპოლია. ე. ი. მისი გამოხდა და გაყიდვა ხაზინასა აქვს აღებული და ნახევარი შე- მოსავლიც მას მიაქვს.

— ხა... ხა... ხააა! სწორეთ მიკვირს საიდან ჰკრებთ ასეთ ზღაპრებს. პირიქით, ჩვენი ღინანსთა სამინისტრო განსაკვივრებელის ენერჯით ებრძვის ლითობას. გლუბებს ციხეში ჩავდებთი ემუქრებიან ერთი წვეთი არაყის დაღვებისათვის.

— მაშ რასა სვამენ?

— რასა?... რასა და შაშვანიურებს.

— ეს სწორეთ წარმოუდგენელია. ნუ თუ თქვენებურთა გლუბები ასე მდიდარი და შეძლებულნი არიან?

მე თითი მალღა ავსწვი.

— თოთო!!!

უცხოელებმა გოაცეობი გადახედეს ერთმანეთს.

— ვასაკვირი მხოლოდ ისაა, რომ თქვენ ასეთ კეთილდღეობასთან ერთად ბეჭდვითი სიტყვის თავისუფლება არა გაქვთ, მოკრძალებით დასძინა ფრანგმა.

— რასა ბრძანებთ! ჩვენში ყველას თავისუფლად შეუძლია სწეროს, რაზედაც უნდა, წარმოიდგინეთ თვით ინტენდატებულაქი.

— ეს რაღა არსებიაა?!

— ესენი აი, დიდრონი, ჰაგონიანები, რომლებიც სატუსალოებში, ცხოვრობენ...

— ყველაფერი კარგი მაგრამ აი ეს ებრაელები...

— რა ებრაელები?! რა ებრაელები?! გავედავე ესანთელს, რომელმაც წააიფოყო ეს წინადადება. საზოგადოთ საქირაო იცნობდეთ იმ საგანს, რომელზედაც ლაპარაკობთ. თქვენ აღობთ გსურთ ძველი ზღაპარი, ებრაელთა შევიწროება აღნიშნათ... მაშ იკოადეთ, რომ ჩვენში, მინისტრების გაზეთი „როსიაც“ სავესა ებრაელ თანაშრომლებით.

— და არავინ არაფერს უშავებს?

— სრულიად არაფერს.

— მაშ აი საქმე რაში ყოფილა... ღრმა ჩაფიქრებით წარმოსთქვა ინგლისულმა. სჩანს ყველა რეფორმები უკვე მიგლიათ?

მე ხელით კისერი ვაჩვენე.

— აი აქამდე, ყელამდე! ზოგჯერ, ზოგიერთი კეთილმოაზრე გვაგნები კიდევაც ჯავრობენ: რათ

უნდა ერთ ვრს ამდენი რეფორმები მოქრლოს და ბოლოს მოსაწყენიც გახდენ ეს რეფორმები!

ალტაყებულმა ესაინტერესო უცებ ტაში შემოაკრა და დაიძახა:

— ბატონებო, მაშ მე წინადადებას გაძლევთ დავლიოთ სადღეგრძელო რუსეთის მოქალაქისა და ვუსურვოთ რუსეთს აუჯვრება და კეთილ დღეობა.

— ურრააა! შესძახეს ერთხმით დამსწრეებმა და შემომხევიერ გარს. ყველა ცდილობდა ჩემთვის ხელი გამოეწოლა, საღამო ეძღვნა

ჩემს სახეზე კი აღბეჭდილი იყო ნიშნის აულტანელი ამპრატორებისა და მედიდურობის.

ფელსტაფო.

ფიქრები.

I

არა, არ მიყვარს ტურფა ბაღნარი, სავარდ-ყვავილო, წარბაცო ოცნების, და მუღღრობა სამარბროვი, ხავსი სულისა, ბორკილი ვნების! არც თუ სილაღე, ტუბილი ნექტარი, ლტოლვა, ნავარდი აღმა ცაშია; ჩემი სამყოფი აქ, დაბლა არის სადაც ყოველი მკაცრ ბრძოლაშია!

II

მძავს უღაბნაში

ყრუ მარტოობა, ობოლ-მწირობა, განდევლობა; კენესა ტირილი, მტერთ გასახარო; მირად ჩივილი, საგლოვ საზარი!

III

მიყვარს ცხოვრება ჩემს ბედში მყოფთან, საღ ჯოჯოხეთი კუპრ-ცუცხლითა სდულს და სიკოცხლის ზღვის ღიადი ზვირთი, ძირ ბულიანთ ბობოქრობს და ჰქუსს! მეც სხებერ ტანჯავაში აქ დავიბადე; აქ ეიბრძეთ ერთთა შრომის შეიღები რომ მოვიშორეთ მონაობის ბაღ!

IV

აი რატომ მძულს, ნაზი, ლამაზი, ოცნების მზარე, აყვავებული, რომ ჯოჯოხეთში მოძმე მწუხარე ჰქვენს... ნუგეშს ელის დამონებული!

V

აქ მე მაგვარელთა გულის ვამგმირათ მომავლის რწმენით ვაფლერებ ჩანგსა

დაჩაგრულთ, სვედის გასაქარებლათ,
ეუგალიბ. ვუმღერ, ბრძოლისა ჰანგსა
ძმებო, ჰა ძმებო, ჩვენისა ოფლით,
სკემს საარსებო სიკოცხლის ზვირთი;
სხვევისათვის ვქმნით სიმდიდრის გორებს
ჩვენ კი,
ეპ, ვზიდოთ ცხოვრების ტვირთი!

გ. ქუჩიშვილი.

შეკითხვა ეშმაკისადმი

ჭიათურის საავტომობილო

20 იანვრის მორიგ სხდომაზე ეშმაკთა საბჭოს
წარდგინა განსახილველათ "შემდეგი შინაარსის შე-
კითხვა, ჭიათურის საავტომობილოს შესახებ:

„მოესწინება თუ არა ბან ეშმაკი, რომ ქალაქ ქითურ-
რაში შ. ქ. მ. საბჭოს აქვს საავტომობილო, რომელშიაც მას
ეაშმა შინა მუშაობდა სამი ექვსი; რომ უკანასკნელი წლე-
ბის კრიზისის გამო ერთი ექვსი თვით საბჭომ დაითხოვა,
ხოლო მეორე ექვსმა თითონ დაითხოვა თავისი თავი; რომ
ამრავლთ საავტომობილო დარჩა ერთი ექვსი, სიმონ დავიდი-
ჩის ანაბარა.

მოესწინება თუ არა აგრეთვე ისიც, რომ ერთად ერთი
ჩვენი გამკურნებელი სიმონი სხვა და სხვა „სახოვადო“ საქ-
მება გამო თვეში ოც დღეს ქუთაისსა და თფილისში ატა-
რებს, ხოლო ათს საჩხერეში და რომ ადგილობრივი ავით
მოუღწიო მეთიასეთი მოვლიან მის ქიათურაში მოვლინებს
და რომ ის მხოლოდ კუდიან ვარსკვლავსავით თუ გამოინა-
ვარდებს თვეში ერთხელ.

თუ მოესწინება ყოველივე ეს, რა ღონისძიების მიღ-
ბას აპირებს მათი უეშმაკეულებმა.

შეკითხვის ავტორი **ეშმაკი**.

ეშმაკთა საბჭომ იქონია მსჯელობა და დაად-
გინა.

„ვიინიდან ღარიბ-უმწეოთა ამ ქვეყნობრივ ცხოვრება
მხოლოდ ტანჯვა-წაღებდა.

რადგან მათი არსებობა ერთად აუტანელი და მიძიე-
რადგან მათ ყოფნას, არ ყოფნა საქობია, ხოლო ამ
უკანასკნელში ხელს უწყობს პარავეტული „სახოვადო მო-
ღვაწე“ ექვსი ს. დავიდიო, ამისთვის ვაშთიყვანდის მის დი-
დი მადლობა და თუ სურათი აღმოვიჩინდეს, დაიკიდოს „მათ-
რახის“ პირველ გვერდზე იმისი სახე“

გომავს ჩივილი.

(შესტეფარულია)

გოგოცილომ სთქვა: მიოდ ერთს
მეც სტივის წავავლებ ხელსაო,
დაუკრავ, ზედ დავატირებ,
რაც გულის მიზნამავს დღესაო,
თუმცა ზოგს არ ენადლეობა
ჩემი ტირილი-კვნესაო,
მარა ბევრსაც-კი გულს დასწევას,
ვიცი დაღვრიან ცრემლსაო.
ათსჯერ მეტათ-კი სჯობდა
არ გაეჩინე ღმერთსაო,
მუდამ ეამ ეწვალობ, ვითრევი
ფუ, ასეთ სიკოცხლისაო!

ძალ-ღონე გამომაკაღეს,
საწყაღ, უმწეო გლესსაო,
ვერ აუთავდი შინ ცოლ-შვილს,
და ვერც მოსულე შტრებსაო...
ბოკაულს უმზერ ყოველ დღე,
და იმის სტრაფიეებსაო,
დასტრაილებენ ჩემს ოჯახს,
მართმევენ ყველაფერსაო,
ჩემი ნაშრომით აძლებენ
ათას გვარ .ხორხონცებსაო ;
ვი ამ ჩემს თავს გატანულს,
ვი ამ ჩემს შავ დღესაო!
რომელ ერთს უნდა გადვერჩე
ბოკაულს, სტრაფს თუ მღედელსაო?
სიკვილი მიჯობს სიკოცხლეს
ვეცოცე სინდისს და ღმერთსაო,
მარა სად არის ოხერი?
შემძვარლა საღდაც ხერესაო,
ეს არის ჩემი ჩივილი,
ჩემი ტირილი კვნესაო
და აღარ ვიცი რაღა ეჭვა,
მოვართო რომელ ხერესაო,
რომ შეგბა მივეც დახშულ გულს,
რეცე მე იმათ ხელსაო,
რომ ჩემი ოფლით ნაშრომი
აღარ მიქონდეს სხვებსაო,
კვებავდ მშვიერ ცოლ-შვილსა,
ვშველოდე მეგობრებსაო...
..რაკლი.

ჩიბათილი ჯაბოზის სიმღერა.

კურთხეულ იყოს ეს წელი
ჩემთვის არ არის ცუდიო,
ყოველ დღე მომდის მუშტრებათ
მანდილოსნათა გუნდიო,
მეც მივუღებდი, კარტს ვავშლიო,
ვერ შტრებენ მელა ძუხსო,
ვისაც რას ვეტყვი მიჯერის
(მოზმარა უნდა ჭკუასაო!)
ვინ საქმროსათვის მაკითხებს,
ვინ ყაპის თესლოს საქმესო,
ვინ დაკარგულებს დაიტებს,
და ათას სხვა გვარ რამესო,
ბარგის წაძლებიც ოხრათ მაქვს,
ბლომათ შემომდის ფულიო.
ერთ ფოთელ სტუმარს წინაზე
ხელათ უცხონე სულიო.
თუმცა პოლიციამ ამაზე,
ოქმიც კი შემიყენაო,
მაგრამ მაღლი ღმერთს, იმდენი
არ შემხვედრია წყენაო.
მაბრძანლით ჩემო მუშტრებო
ვისაც გტკიოდეს ჭკუაო
ოსტატურ გაგწმენდს ფულისგან
ჯაბოზი მელა ძუაო, სუ.

მესტურული.

მანახალწვევს, სიფთაზე, კვლად ავიღე სტორიამე, ახალსა წელსა დავიქმებ, მიჩვენეთ თქვენი ჭირიამე, მინდა მას გადავხევიო და დაუკოცნო პირი მე. იქნება შემისუბუქოს რაიმე გასაქირი მე. ავდექ კარისკარ დავეივარ, შემოვიარე დუნია, თვლიც კი ვერსად შეგავლე გბრუნდები უმადურია. რა ნახეთ ნეტავ ახალი გამომიქედეთ ყურია?.. იქნებ ცხოვრება არ არის ძველებურ უგებურია? თუ იქნებ ჩავგრა მოისპო, კარზედ მოგვადგა ბეღია აღარ ხარხარებს სიურსცხით ჩვენზედ დემონი ყებდია. იქნებ არ ძიქვს ბორკილი ჩვენ ხელ-ფეხს, ჩვენსა ენასა, და აზრი თავისუფალი განიკოს აღმავრენასა? ბგლები ცხოვრებს უმოკვებოიან,

ითხოვენ მოტევენბასა, ირაქენული ორივე ერთთ ცლილობასა, სამშობლოს აყვავებასა? მიგრამ სად არის ან ერთი, ოცნება არის ყოველი... მაშ რას მიქვიან ახალი თუ მისიან არას მოველი? მეც მომატყუა ბრბოს ხმაჲა, შვეცდი, ავიღე სტორიი მე. და თუ მე ვსტყუი, მიჩვენეთ სად არის თქვენი ჭირიამე.

შხანკოლა.
დ ე მ ე მ ი

ჭიათურა. არ გამართლდა ხმები, ვითომც იქ ბ-ნი კომეტა დასჯახებოდეს შავი ქვის საწარმოვო ადგილს. როგორც გამოირკვა, თურმე ბ-ნი ს. წ-ლი დაჯჯახა შავი ქვის მწარმოებელ გ. ბ-ძეს. ხალხი დაწნარდა. მარცხი არაფერი მომხდარა.

ქუთაისი. ქუჩის ტლაპოები გაშრა. მოძრაობა დღითი უშიშარია. დამით კი საჭირაო თან საკუთარი ფნაზი იქონო. ქალაქმა გამოიწერა მხოლოდ ათას ცხრაასი გალკუნის ფნაზი და ისიც ბულვარისათვის. ეს იმიტომ, რომ მოსალოდნელია ადგილობრივ ქალაქეთა სასწავლებლებს, რომელნიც იერიშით მიდიან ერთმანეთზე, იქ მოუხდეთ შეტაკება.

ჭიათურა. სიცრუე გამოვდა ის ამბავი, თითქო ბნ დაჯიანს ახალი ბანქოს სარიგებელი მანქანა გამოეგონოს. მან მხოლოდ ვაუწყობებსა, უკვე არსებული, ძველი სისტემის მანქანა, თუმცა ესეც დიდ ნაბიჯად უნდა ჩაითვალოს ჩვენს სტავრებაში.

იქიდანვე. შ. ქ. მწარმოებელთა საბჭოს დაუდგენია: სამკითხველო ბუქაჩის ყვანახაში ვადაიტანოს, რადგან მოწინავე მკითხველი საზოგადოება იქ იყრის თავს *).

ვილაქ შ. შ-მეს თურქე მუშები პირადათ არ დაუსმენია ფორვეულის გამეცხათა, მან მხოლოდ წერილობით მისწერა ამის შესახებ.

ყვარია. ამდენი ხნის ყვირილის შემდეგ ყვირილას „ქალაქობა“ ებოძა. საერთო სიხარულია. ქალაქის თავად ერთხმად აირჩიეს კ. ფერაძე, როგორც ცნობილი ქველ-მოქმედი.

გამეკობის წვერებათ { ენო ოგვაზიშვილი.
ს.ლ. ვაჩეჩილაძე
ა.ბ. ბებიაშვილი
დარ. მაღლაკელიძე
მ. ვაჩეჩილაძე
ხმოუნებათ { ს. მშვენიერაძე*
ძმ. კვინიკიძეები,
და სხვანი.

ქალაქის კასირათ ბ. ი. ვაჩეჩილაძე,
მდივნათ გ. ვაჩეჩილაძე.

*) როგორც სხვა წყაროებულან გვიჩვენებ, ბანი ბუქაჩის არ არის თანახმა; ის აშოთს სამკითხველო ჩემ. „მოწინავე და პატრექტული“ მუშტურს დამიჭრახანს და რათა გინდათ ჩემს ცოლავში ჩაღვამაო. უშმაკი.

შ ა რ ა დ ა .

სამი სახელი გვიკრია
შარადის შესადგენათა,
ზოგს ახლო ნახათ,
ზოგი კა გახდებდა შორის სარბენათა,
აი თუნდ, ერთი მითგანი
ჯიშია მკენარეული,
არც ყვავილს ისხამს, არც ფოთაოლს
ისე, ტიტელათ, დგას წყუელი,
უყვარს ნოტიო ალაგი,
ზედ ჩრდილი წამოწეული...
ნორჩი იქმევა კიდევაც
და არა ხანმოთეული,
ის უნდა შვაზე გაიჭრას,
განდ კალმით, გინა დანითა,
სიგრძეზე კი არ დაუსვათ,
უმჯობესია განითა,
და ნახევარი მეორე,
(შემდგარი ორ ანბანითა)
შემოინახეთ ერთგულიათ
ჯიბეში ცოტა ხანითა.

მეორე სიტყვა ახლოა,
ის გახლავთ ნაცვალ სახელი,
პირველი ხარისხოვანი
და თქვენგან დაუმრაველი.

მესამე სიტყვაც მოკლეა,
ადვილათ მოგაგონდება,
ერთ-ერთი კრიტიკოსისა
ზემდები სახელ-წოდება...
(აქვე შევნიშნით, ამ ყმაწვილს
სწევია მიდებ-მიოდება,
ყვავისა მოყვანაღისგან
ბულბული მოვლოდება.)
მე ვიცი თქვენი აზრები,
უთუოდ შეგეცოდება
მაგრამ რა ვუყოთ, ამასაც
სჭირია დანის მოდება,
უთუოდ უნდა გაიჭრას,
არარას გვარგებს გოდება.
თავი საცა ვსურთ ისრაოლეთ,
მეტათ არ დაიკოდება...
ჩვენთვის კი არის საჭირო
კულხა გამოწოდება.

მიაწყობთ ამა ნაწყუტებს
ისე, როგორც სწერია
და უცებ ნახათ სასწაულს,
განგებას დაუწერია...
თვალი აქვს მუშტის ოდენა,
უზომო კულის წვერია,
ვინ დააბატოე ნეტავი
თავი რომ აუღერია?

აფერი სულელი დაფრთხილებული
და უფრო მეტი შტერია,
(საცა კი ჰორი ისმინეს
სულ-ყვლად დაჯერია)
ფიქრობენ: უცხო სტუმარი
მათი მოსისხლე მტერია,
მოდის, რომ დედა-მიწასა
ადინოს ნაცარ მტევრია;
აღმათ კიდევაც ასხენით,
აქ ძნელი არაფერია...
და ვინაც ყოყმობს... უთუოდ
ბლომათ ყავს თავი მწყერია.

კოლო.

დ ე ბ ე შ ე ბ ი

გური

(ლიკლიპის საქანტო)

ოზურბაქანი. ადგილობრივმა აღმინისტრაციამ
შეიპყრო გუტენბერგის მანქანა, რომელიც მარტო
„უზრაიის“ პასპორტით შემოპარულიყო. დამნაშავე
კოჭის ძაფით დააკავეს, მაგრამ როცა მას დიდი ვა-
სილის ირადე აღმოაჩნდა, მუსყვე განათავისუფლეს.

ნიღბანში. ინსპექტორმა ადგილობრივ კა-
დარზე შემდგე განცხადება გააკეთა: „გუბრბანებ
ყველას, არავინ დაიჯეროს, თითქმის მე დტყვევებულ
მასწავლებელ ქალეზე ვისთვისმე რამე მომხსენე-
ბიოს. ვინც ამ განცხადებას ეტყის თვლით შეხე-
დავს“...

ასქანა. მოველით ეგზეკუციას და 6000 მ.
ჯარიმს, რადგან როგორც დანამდვილებით გამო-
იკვა, ქუთაისში ვერაგულიათ მოკლულ თ. დანი-
შქელიანს გურიაში ყოფნის დროს ასქანაში გაუ-
ღია, როგორც ლესნიის.

ბასილმთი. დღეს გერასიმე მგერელიძეს არც
ძროხა დაუჭერია და არც კანცელარიანზე ყოფილა.
ასალოკი პრისტაეს ემუქრება: თუ არ დამიჯერებ
აწი აღარაფერს გეტყვია.

მარკეთი. გარდაიკვალა ახალგაზრდა თხა, რა-
მელსაც მაქსიმე მაკალობლიშვილი „ჩეტრებ ტომონს“
ეთამაშეოდა.

ჩოხბაბურჩი. ბიბლიოთეკის გახსნას მოყვა
„კონტრ ყავახანა“, რომელსაც მეტი მუშტარი
ყავს.

ნიღბანში. სამი დღეა, რომ ერმლოოს არავინ
გაუღობავს.

არ დავთოი!

(სურათი.)

ზამთარი არის, ჰყინავს,
ცაში ვარსკვლავი ბრწყინავს.
ზნელა. არა სჩანს მთაბარე,
მიღუმბებული არე...

შორს... შორს სადაც, გზაზედა
 კაეშინანს ხმაზედა
 მოჰყვა მეურმე მღერას
 და თვის მწარ გულის ძვერას
 სიმღერაში გამოსთქვამს,
 თითქოს სტირის და მოსთქვამს...
 —ჰაო! ჰამო, ლომო, შენ!
 ახრქიალებ კბილებს, ჰქმენ:
 ეგობრები ნიშასა...
 გასწი, არა გიშავსა!..

ღელა ღელი დღოსა...
 მირჩენიხარ ყველასა!..
 ჰამო! რ.ს ითრევ ფეხსა,
 მაგ ძირში მოსატეხსა?
 „ტულაშ!“ გერგება, ლომო, შენ.—
 სულ ფეხს ითრევ! კენესი! ჰქმენ!!
 ნიშა! ჰამო, კენესანე,
 თორემ ამ სახრესა მე
 არ დავზოგავ შენთვისა..
 გასწიო, სულ წინ! და... წინა!..
 გავლიოთ გზა, ტიალი!..
 დერმა იწყო ჭრიალი!..
 ტყვილა კი არ გვეგონოს!
 ის უნდა გაიქონოს,
 რომ უფრო :ტრიალდეს
 და აღარ აპრიალდეს...
 ..ზამთარი არის. ჰყინავს.
 ცაში ვარსკლავი ბრწყინავს.
 ჩემო მწველო, ეხლა შენ,
 იქნება, ტკბილათ გძინავს!
 იქნებ მე მქლოდები
 და გულზე, ვით ლოდები,
 სევდა შემოგწოლია.
 ჰოი, ჩემო ლოლია!
 გულ-მკერდ-ფეხალ-ბროლია ..
 უკეთესი ამ ქვეყნად
 მე ჯერ არ ვინ მყოლია...
 „ტულაშ!“!.. „წინა“-!.. ჰამო, ტიალო,
 ხარო, შე სატიალო!..
 ..ჩუ! ნაკადი კისკისებს.
 ესეც სევდიო გულს მიესებს.
 ნაკადო, რა გახარებს?
 საით, რა მიგაქარებს?!
 დადექ! მიიხარი რამე
 და გული დამიამე.
 ჩემ საყვარელს ხომ ეცნობ?!
 და წყლულს ხომ ვერ დამიცხრობ
 მანე ამბის დენითა
 შენი ლიკ-ლიკ ენითა?!
 —ხა, ხა, ხა, ხა, კლა, კლა, კლა!
 უნდა გული მოგიკლა:
 შენი სატრფო, ლოლია,
 ეხლა სხვისი ცოლია!..

იქ... შუი გულ სოფლითა...
 საყდარი სდგას ობლითა...
 მისას აღებენ კარსა...
 სამჯერ ჩამოჰკვერენ ზარსა...
 მღვდელი ოლარას იცეკვს,
 გრძელ წვერზე ხელს დიხვამს.
 ცმუკას წვერი, ცანცარებს...
 საყდარში ხმა ზანზარებს:
 მღვდელმა დაიწყო კითხვა,
 მას დიაკონიც მიჰყვა...
 წინ წამოღვა სასიძო.
 რას იღრბებდი, ბიჭო?
 ვერა ხედავ დედოფალს,
 რა ფერი ადგეს საწყაღს?!
 იგი სატრფო სდვისო,
 სხვისი გულის თვისია!
 „არა გული გითქმედს...“
 ცოდვას სჩადი უდიდეს!
 ნუ სცეკვს სხვას გულს ვარდს...
 ნუ გაუენ მწველ დარდს,
 ესხენ ნუ იგვიანებ,
 თორემ ბოლოს ინანებ!..
 არა... მოიკლა თინი
 თავს დაიდგა გვირგვინი!
 ...მიულოცვენ სიძესა:
 დღევრძემდესა, სიბრძნესა...
 დედოფალსა .. მაგარო ის
 არას უსმენს არავის.
 სეკდას დანამონები,
 მწარეთ დანადონები,
 ჰფიქრობს თავის გელაზე,
 უსულტებესა, „ყველაზე“
 „ნეტავ, სათ დოკარგ?
 ნუ თუ ვეღარ ივარგა?!
 თუ იცის ვე ამბავი
 და დასთმო ჩემი თავი,
 მაშინ მისი მარჯვენა
 უფალმა შეაჩვენა!
 შერცხვენილსა ყველაგან
 ზიზღს უთვლიდეს ქვეყანა
 და სამსხროთ ივდებდეს...
 ყველა პირს არიდებდეს...
 დე, მოლაღატე უხმან
 და მით გული გაუხმონ!..
 ..გელა კი .. იქ, გზაზედა
 კაეშინანს ხმაზედა
 კვლავ განაგრძობს სიმღერას
 და თვის მწარ გულის ძვერას
 სიმღერაში გამოსთქვამს,
 თითქოს სტირის და მოსთქვამს...
 ნაკადი კვლავ ლიკლიკებს
 და სიოც ტყის ბილიკებს

განდევ-გამოსდევს, სკურავს,
ფრთასა შლის, ხანკი... სწურავს...
ზამთარი არის ჰეინავს.
ცაში ვარსკლავი ბრწყინავს.
ჩუ! ამოკურდა მთვარე
და გაანათა არე...
ვანთიადის ვარსკლავიკ;
მე ტურფა სანახავიც,
ცაზე ამოიბარა,
ეს ვინლა დიბარა?!
ვარიერაჲის მოკიქულს
მიწა უწვდის გრძნობით გულს,
იქის, რომ ნახავს მალე
მზეს, ცაზე აბრძანებულს.
ის შეუშევს მუხრუქებს,
ეხლა ყინვა რომ უტყერს;
გაიხარებს ქვეყანა:
მზე ტახტს დასდგამს ყველგანა!
ახლოა ვანთიადი,
ახლოა, ის დიადი!..
იქ კი... მეტრამე გზაზე
კაეშნანისა ხმაზე
კვლავ ვანაგრძობს სიმღერას
და თვის მწარ გულის ძვერას
სიმღერაში გამოსთქვამს,
თითქოს სტირის და მოსთქვამს...
— „ამოო! ხიი!! ხარებო,
შრომა დაუხარებო!
აჲ ტუბილათ მოისვენეთ,
დიდ გზა გამონარებო!“
ბოსელში აბამს ხარებს...
მიდგება ქოხის კარებს;
— „დელი, გამიდე კარი!
მოველი ცოცხალ მკედარი.
გზისავან დავილაღე;
ლოჯინი ვამიშაღე;
უძილობა მაწულებს;
თითქოს მიტერს მარწულებს!..
ქრიალემს კარი ნელა...
ქობში ჯერ ისევ მნელა...
მოსულს მოხუცი დელა
ამ სატყვით ვეგებება:
„ძილი და მოვენება
მას ესიამოვნება,
ვისიც სიამაყესა
ვერ ვინ უტებს მახესა!..
რათ გინდა, შვილო, ძილი
და მოსვენება ტუბილი:
როცა შენი ლოლია
ეხლა სხვისი ცოლია?!
ბეჭა წადირიძემა,
იმ ადრე სამიწემა,
ქალის მშობელთ ნებითა

ძილად ქორწინებითა
წუხელ ისკნა ვიორგინი
მოიკლა მგლოური თინი“...
კარი კვლავ აქრიალდა...
გელა გამოტრილდა,
ხელში უპყრია ცული,
მიღის ვანქარებული...
კივი სიო დილისა,
გამფრთხობელი ძილისა
სახეზე სცემს გელისა;
მასთან გულუც ძვერასა
თან და თან აძლიერებს
და მეკრღს უვანერებს...
ერგოლა უვლის მთელს ტანში...
არის რაღაც ბურანში,
სრულს თავ-დავიწყებაში...
საქორწილო სეფაში
გამოხნდა ცულიანი,
კუშტი პირ-ღორბლიანი...
და იქ, სადაც მეფე ზის,
მიიჭრა გიგივით ის:
წამოუმარჯვა ცული
და თავშეა — გამასრული
მეფე წამოიხარა:
სისხლით ჩამოიღვარა.
ერთი ამოიგინა
და იქვე... მიძინა...
აღრილდა წვეული:
„ვინ არის მე წყეული?!“
მავრამ გელა ცულითვე
გარბის, როგორც ვული...
ვათენდა, აღარ ჰეინავს.
ქვეყანას აღარ სძინავს,
და დილისა შხის სხივი
სისულზე დაკვლუქობს... ბრწყინავს...

5. ზომლეთელი.

უქმთ სიღყეათა ახსნა.
(ზარნოს მზარიათვის)

ჯოჯოხებურა ტანჯვა, სამტრელიდან საჩი-
ნომდე მოგზავრობა,
ბეწვის ხიდა—კახიანების ბორანი, სადაც
ციც-ქარსა და ყინვაში მგზავრს ნახევარი
სათი სქირია ყურყურტი.
წყალტუბოს აბანო—შუანთის ბაჲარი, სადაც
ტალანში ბანაობა უფისა, როგორც ადა-
მიანების, აგრეთვე ლორებისთვისაც.
აღაღასტური—ამ მზრის სპილოების მათრო-
ბელი, ყურძნის წვენი.
სამკიოხებელი—ტობანიერელთა საოცნებო სა-
განი.
ვაჭრობა ჩვენებური ხუცესთ-მოქმედება.
ვანის სამკიოხებელი—აღუმარხავი ცხედარი.
უკირისუფლო მიცვალებული.
გაზეთი—აქაურ ინტელგენტთა „ხურმა-ხი-
ლი“ (თანახმად ქართული ანდაზისა,) ანუ
„ფლოროზალი“ (თანახმად რუსული
ანდაზის.)

ქართველი პოეტები.

ეშმაკი. ბ-ნო ივანე, ერთი მითხარით გეთაყვა, რასა სწერავენ ეგ მგოსნები?
ფ. გომართელი. ჩენი მგოსნები მხოლოდ სტირიან, სტირიან და სტირიან!
ეშმაკი. ჰი!...

სენის მაგიერი.

(მოკითხვის უხატარი ეშმაკასადმი.)

სანახავთ სანატრელი ეშმაკა უხუცესო! მოკლოცავ ახალ წელიწადს და ვისურვებ ას ტლიკვლ დასწრებოდ. სენა, ვიცო ეივარი ეივარის ამაყი, რომ მეც მიკითხავ. მე რავაკ იყო ძველი წელიწადი ქე წაყავაზირი რაცხა ბაღლ ღორბობი, მარა შინს მტერს გულთენდს იმისთანა კილანდა მე რო გამითენდ. რაი და შეტყვარა რაცხა ფინდესხავით კაკოლ თავის კინიხში. დღედა, აქეთ ვეცი, იქით ვეცი, მარა აფერი. მოვშვი ისევე ლანჩხუვით ახალ ჰაღლიკაში. შვევლიჯინდ შით. ვამევიდა ერთი ფერხალი. მე ჩემი უთხარი, მან მისი თქვა და ისევე უმბრუნდა. შე დამტია იქინე შენ ხარ ჩემი ბატონი და რამდენიმე საათი დვისი ძალით ხარო* კაცს აფერი უკითხავს. აწი და არც ყოლიან ჩემს მეტი არ კაცი. მევე ისევე მეგუენდა შენ ხარ ჩემი ბატონი, და დამიძახა. მეც მამეინე ფხეკა მუღლინე შით. მომღვა ჩვენების ჩამორთმევას, მარა რა, ბაბუეის აქიდაბაი რავა დუტეზიო ჩამე. მეც მოვებანდ ზოგი ცრუობდა, ზოგი მართალი შენგან არ გამემტლდენდა და წლივანობაში კი შვევლიტე კიი სამი ტლიკვი წელიწადი. ნამეტარი რომ ჩამაფინინდა, გული შემიხინინა, ეგება მივეწოხე თვალში, ვინცეს მიშვამაბულენს მეთქინ და სამი წელიწადი კი წამიძახებს ახლავანობისკენ მეთქი, მარა რა შუაშია. ავი რომ ჩანინა ქითაბში ში გამომიძახა პაზიღლი. დღისევე საყესავით კუთხეში ამ ქაღისინდა და ვიყურეუტე თელი ნახევარი დღი. ბოლოს რავაკ იყო გამობრძანდა ვინცხა თლა ლღაენი რომაა და მკითხა რა გტკივარო. ვი დღედა, შენი კოლშვილის დამაწყევარს სტკიეა იმისანაი მეთქი, უთხარი, რომ მეველი მამეინე შაკიკილან თავი მტკიეოდ, ახლა ხელღვებ ჩამდგარი მაქ, მუცელი მიყურეულებს, კბილები მიკაჭუნებს, გულზე მისინატებს, ძღუეში მიჩხუტუნებს, თავში მიძგარუნებს, ყურში მიძიძგინებს, ეტკები სხვი რაღად მეთქი. არაფერიოთა ვაღინახარა და ჩამიფქვია ქაღალდის ნაღლეგებში რაცხაუშარულსავიო თეთრი და ძირმწარასავიო მწარე. მოკიცხე შენ და ცელუტე, მარა ვინაც შენი მათრახი დაგწყევლოს იმის არ წაადგეს ენსკობოზის წირევა იმის გამეტი, რისგამეტი მე ივი არ წამდგომოდეს. თურმე კაცო რა გინდა იქინე, დაედე კვარკუნჩხაის ძირი, წვენი ჩეთხორბინე ცხვირში და თვალის დაღლივის ხანს ფშუკვას მოადენს ტკივილი. ჰოდა ავიც რომ არ ცელდინება იმისანაი აქიმეინე პალიასტოში ჩუღუტანია არავის ღელეს.

სხვის მევე მოგწერ შვიდობით. შენი

შხანკოლა.

წერილი რედაქციის მიმართ.

ბ. პ. დღემდე გამოიწვია წელიწადი წამართალი ბ. № 3. მათრახი და სხვადასხვა № 23-ში მოთვებულ წერილის გამო. მდღეობისგან დასახელა ექვრ ვგ. გ. ლოსაბერძე და მას წ. ნოე დღემდე. ბ. №-ს თავის მხრეკუცენი დადაუალა—გვ. ვგ. ლოსაბერძე და მას წ. ნოე დღემდე.

ჩვენ მდიდარებმა თავგომარე ავირით ბ. აღუწანდრე ლევა და შევედგით საქმის ვარჩავს. ბ. №-ს წერილობითი კითხვები ვამითადინა. მივისმინეთ მოპირდაპირეთა და მოწყობეს ჩვენგან და იმ ვადაწყვეტილებს დავედგით. რომ ბ. კორსპონდენტმა ფაქტები კონსოლოგიურათ სისწორით აღნიშნა: ჯერ შეკოლაში იყო ბ. წუტუბიძე და თვენახევარი მაკადონობის შედეგ მოვიდა. ბ. დევიძე. ამასთანვე სხვა და სხვა პირებისგან ხებენ იყო ვაგონცელბული, რომ ბ. დევიძემ ბ. წუტუბიძე ავგოლდელ ვადავლი და თითონ კი მისი ადგილი დაიკავია, რამეს წაბაში მოსცა ბ. კორსპონდენტს ხეო აღნიშნული წერილი მოეცაგებინა. მაგანა დევე მოწყობის ამოკოთხით და დევეტების შეწინააღმდეგე ვაგონდენ, რომ ბ. დევიძემ ამ საქმეში არავიარა ხეობის დამპირებელი და დასაბამა სამედიცინისთვის არ მუქანარავს. ბ. წუტუბიძე მხოლოდ სკოლის მართაველი მდგომარე იყო და მეცხელი ღრევიით სამაქადონო სკოლაში. ბ. დევიძე ერთი კანდლდატოვანი იყო ამ ადგილზე, რომელსაც სავაპრო რჩევისაგან უპირატესობა მიეცა.

სამდიდარო სასამართლოს თავმჯდომარე
ალექსანდრე ლევაგო.
 ექიმი ვგ. გ. ლოსაბერძე.
 მდიდაროებები
მას წ. ნოე დღემდე.

ბ. რედაქტორი! „მათრახის“ № №-ნი დასტამებული კორესპონდენცია კითხვიდან „კითხვის ცის ტრენბზე“, რომლის ავტორი ამ წერილში ჩვენს გვესხვიებს „კორიკა-ლის“ სახლი.

სტაქია ისე ილივეზის უტოვებს მკითხველს, თითქოს ეს „კორიკა“ ჩიბიძე ინაგრებოდეს სტეპოს მიერ, პოლიგინზისი გიკრეგებდაში უტოვარდობის გამო და სოლიდარობას უწევდეს სსრკ-ის კორესპონდენციის ავტორს.

ნამდვილად კი აზრითყო უმაცოდელვა ჩვენ სტეპოსთან არ გვაქვს, არასდროს უმეზბთ ჩვენ არ მოგვეცევიან ბ. მკოლა, სადაც პოლიგინზისი საქმეზე თამაში შევედგით და არა თუ სოლიდარობას უწევთ ზეთობინებულ კორესპონდენციის ავტორს, ერთნაირთ წინააღმდეგე ვათ ამ უსაფუძვლო დანტხიზა.

კითხვის სკ. პოლიგინზის გამგენი ნინო შარაძისა და მ. ჩიბიძე.

13 დეკემბერიდან თფილის გამოცემის სალიტერატურო ყურნალი

„სხივი“

მიიღება ხელის მოწერა 1910 წ. თფილისში: ი. კლავდის სტამბა ვსლავიკის ქუჩა № 6 და ვ. ცალაძის სტამბა წაიხას ძალთან „ში კონსოლოგიურათ სისწორით“ № 9 პრეფექტურა—ქ. თაისსა—ქაიხას ძალა—სა. „იკრეია“—ს. კავთარქისთან. სასტრუქოში თფ. გ. მკოლა—გ. მანარქისთან სასტრუქოში—მ. ავგაყავისთან; ჭიათურაში—ვ. ხუთარქისთან ჩახტაურაში—ს. ავანთქილაქთან, ხიდისთავში—გ. ლომთათისთან და სხვა.

წერილები და ფული ამ ადრესით უნდა გამოგზავნოს: Тифлиси Типографію „Печатное дело“ Беляминовская № 6 Поліівтуту Ант. Каландадзе.

წელიწადი 1910 წლისათვის მ. ი. მ. გ. მ.

მიიღება სეკციის მოწერა
ერთველ-კვირულ იუმორისტულ ჟურნალზე

ვინც ამ თავიდან გამოიჭერს ჟურნალს და მთელი წლის ფასს შემოიტანს ავეჯის-
ტოს ბირველ რიგებში ჟურნალთან ერთად

პრემიით გაეზავენება

ახალი პრემიული

ამ კრებულში მოთავსებული იქნება: ლექსები, მოთხრობები, იუმორისტული ნაწარ-
მოები და სხვა. როგორც ორგანიზატორი ისე ნათარგმნი.

წიგნი 300 გვერდიანი იქნება, მოზრდილი ფორმატისა და ელჩება 1 მ.

მონაწილეობას მიიღებენ ჩვენი ახალგაზდა მწერლები და პოეტები.

ჟურნალის ფასი მთელი წლის **სრულად უნდა აუთიღებდეთ** **შამოიბანონ** პირადად
იხსენებდით. ვინც ამ დრომდე სრულად ვერ შემოიტანს პრემიას ვერ მიიღებს. ფულის შემოტანა
შემიღება ნაწილ-ნაწილად: პირველად 2 მ. 50 კ. დანარჩენი 2 მ. 50 კ. პირველ ივნისამდე.

1910 წლის 1 იანვრიდან **ეურნ.** „მათრასი და საღამური“ გამოვა იმავე ში-
ნაარსით. რედაქცია ეცდება გააუმჯობესოს ჟურნალი. მონაწილეობას მიიღებენ:
ზაიანი, ბლაგოშაძე, განჯის-კარელი, კუმაია, ვოლდემარა, ზამღვთაძე, თერდოს.
ზარელი, ანსამია, კეცია, ლეჩხუძე, ძალაქაშვილი, ზიტან, ტ. რამაშვილი,
რუსაძე, რუსაგული, ტუქსიაშვილი, ფან-ტეფო, ქუჩაშვილი, შხანკოლა და სხვანი.

ჟურნალი წლიურად ღირს 5 მ. თვეურად 50 კ. ცალკე ნომერი 10 კ.

ფულის გამოსაგზავნა ადრესი: **თიფლისი** Типография Т-ва „Шрома“
Василию Карамановичу Болквадзе.

ბედნიერი ქალაქი

6. ნიკოლაძე. აი შვილებო, მოქალაქეო,
 ახლაც არ შეიზავთ:
 „ნიკო რა ჰქენო?“
 დღეს ზომ კი ხედავს თქვენი თვალები
 როგორ უგესძინე
 ქალაქს ვალები?
 ყოველგვარ საჭმეს „თავი“ სჭირია
 მოსაქმე თავი,
 ერთობ ძვირია.

მე რომ პეტერბურგს არ შემოგზავრა,
 სად გექნებოდათ
 იმდენი ფარა?
 ახლა მეუფეს მადლი უგსწირეთ,
 ცხაბე ცრემლებით
 იგლოვირებთ,
 რომ გვიან გვექნეს გადასახდელი
 რადგან თქვენა ხართ
 ტყავ გასახდელი.